

opusdei.org

Isa jälgedes

Piiskop Javier Echevarria tähistab 14.juunil järejekordset juubelit. Ta sündis 1932. aastal Madridis. 1948. aastal tutvus ta püha Josemariaga. Ja alates 1994. aastast on ta tema järeltulijaks Opus Dei eesotsas. Toome siinjuures esile mõned pildid ja meenutused tema biograafiast.

14.06.2012

· Sündisin Madridis, Fortuny tänaval, 14. juunil, 1932. Mu isa oli insener, ta töötas professorina

tööstusinseneride koolis. (...) Ma tahtsin saada börsimaakleriks, nagu oli minu vanaisa, sest ma tahtsin saada palju raha ja hästi elada. Kuid üsna varsti sekkus Jumal minu ellu ja muutis mu plaanid: siin, Roomas õppisin ma kanoonilist õigusteadust *Angelicumi* ülikoolis ja tsiviilõigust ja *Lateranense* ülikoolis, litsensiaatuuris ja doktoratuuris.

· Ma õppisin *Maristase* koolis, Garcia de Paredes i tänaval. See on väga lähedal kohale, kus püha Josemaria üksteist aastat varem -1928. aastal – ”nägi” Opus Deid. (...). Mul oli väike elamine majas, kus asus ka Opus Dei keskus. Opus Dei asutaja viibis palju selles majas. Ta ei kasutanud kunagi lifti ning käis alati treppidest jala üles ja alla ning ma arvan, et ta võis seal mulle kindlasti vastu tulla. Ilmselt oli ta mind minu Kaitseingli hoole alla usaldanud ja minu kutsumuse eest palunud. Tal on ikka

kombeks nii teha, kui ta kedagi kohtas.

· Pühapäeva õhtul, 6. juunil 1948. aastal oli meil plaan kinno minna. Kuid mu sõber helistas ja tegi ettepaneku: "Mis sa arvad, kui läheksime parem residentsi Diego de Leóni tänaval, et teada saada, mis asi see Opus Dei on?". Ja me läksime kella seitsmeks kohale. Meid võeti väga hästi vastu (...). Ära tulles anti mulle taskusse ühe inseneri, Isidoro Zorzano ilus läikiv pilt. Minu kujutlusse ilmus väga atraktiivne "püha ilmik", keda oli võimalik järgida.

· See juhtus päev enne minu isa surma. Ta oli just organiseerimas meie perekonna suvepuhkust San Sebastianis, kui ootamatult tabas teda infarkt. Kahtlemata oli se mulle väga suur löök. Mäletan, et palvetasin tema eest Isidoro palvekaardiga.

· Selleks suveks jäime me Madridi. Nii ei olnud veel kunagi juhtunud. See andis mulle võimaluse regulaarselt Opus Dei keskuses käia, mis – !ka juhuslikult! – asus samal tänaval: Echevarrial oli võimalus taas elada Españaletol.”Españaletto” – nii kutsuti seda noorte residentsi, kus alati, anti teha mõni kodutöö: ma pidin liivapaberiga mõne vana tooli puhtaks nühkima, et selle saaks uuesti üle värvida; aitama dekoreerimises; mõnikord tegema puussepatööd. Mulle meeldis ennast kasulikuna tunda, olla inimene, kes saab midagi teiste heaks teha. 8. septembril palusin, et mind võetaks Opus Deisse, olin siis 16. aastane.

· Mind tõmbas ligi see rõõmus õhkkond: Kõik õppisid ja töötasid nagu hullud, kuid olid väga õnnelikud. Kõigil oli võimalik oma kutsumuse, oma elukutse kaudu ennast pühitseda. Ma nägin võimalust, paljusid inimesi Kristuse

juurde juhatada. Väga tagasihoidlikust inimesest sai väga seltsiv ja mulle meeldis, kui mu ümber oli palju sõpru.

· Isa elas alates 1946. aastast Roomas, kuid külastas Hispaaniat sageli. Ükskord, novembris, 1948, kutsus ta meid kohtumisele. Ilma, et keegi oleks mulle peale surunud, oli mul suur soov, Isaga tuttavaks saada. Sel koosviibimisel oli meid kolmkümmend viis ja Isa kutsus meist kolm uuemat samal õhtul enesega koos Molinvijejoga tutvuma. See oli koosviibimiste ja rekollektsioonide maja väikeses külas, Segovia lähedal.

· Me mahutasime end kuuekesi vanasse Vauxhalli. Taha läks Isa. Mina, ees, jagasin teistega istekohta. Juhiks oli doktor Odón Moles. Teel olles tegime kõike: vestlesime, laulsime, naersime, palvetasime... Oma kõlava ja hästi moduleeriva

baritonihäälega, (püha Josemaria) laulis ta tänavatel armastuslaule, mis olid tegelikult palved Jumala poole: "mul on armastus, mis täidab mind rõõmuga...". Me heitsime nalja. Ah, ma vajun..., ma.... minestasin kurvastusest, et olin oma isa kaotanud. Ta aitas mul sellest üle saada, ta juhatas mind sellest olukorrast välja, avas auto akna, kuigi oli novembrikuu. Ta näitas minu vastu nii suurt armastust, nii palju tähelepanu, nagu tõeline isa, kuid kes kes ei olnud üks minu vanematest.

· 1950.ndal aastal toimusid siin ühed formatsiooni kursused, kus Isa rääkis, et sel aastal valitakse seitse inimest õppeasutusse, mille nimi on Colegio Romano de la Santa Cruz. Ma vastasin kiiresti: "aga mina tahaksin olla üks nendest seitsmest". Isa vastas kohe: "Räägi Don Alvaroga. Kui su perekond on nõus, siis minu poolt ei ole takistusi". Ma sõitsin

Madridi, et rääkida oma emaga
silmast silma, mitte kirja teel. See
küsimus lahenes ja ...siin ma nüüd
olen.

· [Püha Josemariale mõeldes] Näen
teda, nagu Jumal räägiks inimeste
keskel...Näen teda kõndimas, teistele
vastu minemas...Näen teda ennast
kõigi meie meelevalda andmas,
andes kogu oma aja, vältimata ühtegi
pingutust, säästmata minutitki aega
iseendale. Kõik meie – hambavalu,
eksamid, isiklikud mured,
jalgpallimäng - , kõik see oli talle
teada! Me olime tema elu!

· Don Alvarot olen alati näinud
varjus, tagaplaanil seismas, sest sealt
sai ta näha, kuulda ja jälgida meie Isa
tegemisi; vaadeldes teda ning
soovides temalt õppida. Ja seda kõike
vaatamata tema suurepärasele
inimlikele omadustele, mis
võimaldasid tal eriliselt kohata
tänaval vastu tulevaid inimesi. Olen

näinud teda alati ja kõiges olemas
teine meie Asutaja kõrval, olles abiks
Opus Dei asutamisel.

• 1955. aastal mind ordineeriti
preestriks. Ja aastal 56. pärast Opus
Dei kongressi ühes tagasihoidlikus
hotellis, Einsieldnis (Sveitsis) – ütles
Isa ” Javier, ma pean valima kaks
custodesi üheksa nime hulgast, mis
nõukogu minule andis: ma soovin, et
üks oleks Don Alvaro ja teine sina.
Kas oled nõus? Olin alles 24-aastane
ja mõtlesin, et on palju teisi, kes on
olnud juba palju kauem Opus Deis,
kui mina ja kellel on palju rohkem
kogemusi kui minul ja kes suudaksid
teha seda palju paremini kui mina.
Kuid ma lootsin Jumala armule ja
usaldasin Isa otsustusvõimet.

• Minu ülesandeks oli aidata Isa
kõigis vajalikes asjades: otsustada,
kas osta talle uued kingad või mitte,
kas minna arsti juurde, kas minna
retkele...Ma pidin tegema talle

”korrekture” – erilisi manitsusi, mida peaks parandama ja mida võiks teisiti teha.

- *Custodias* – kaitsjad peavad olema selleks, et Piiskop, Isa ei peaks elama üksi, et ta ei oleks üks üksildane mees, kes elab kuskil kõrgel. Nad aitavad tal paremini tegutseda. See tõeline *custodes* kujunes alles Don Alvaro ja minu ajal. Enne seda vahetusid kaitsjad. Ainult Don Alvaro jäi püsima.

- [Püha Josemaria ja Don Alvaro] on tõstnud lati väga kõrgele ja on jätnud sügava jälje. Ühest küljest nad aitavad meid nüüd taevast ja nende tegutsemine on nii selge. Kui mõtleme erinevaid olukordi: vahel meie Asutaja ja teine kord jälle Don Alvaro.

- Mul on oma elu olnud. Mul ei oleks kunagi olnud selliseid ambitsioone. Ma ei oleks *oma elu* nii kõrgelennuliselt elanud. Kui ma ei

oleks olnud päev päeva järel koos nende kahe inimlikus ja vaimses mõttes suure mehega, ei oleks mul tekkinud vajadust kogu maailmaga tegeleda ja kõigi hingede pärast muret tunda.

- Ja inimesena, kristlasena, preestrina olen ma tegutseja ja elluviija inimene. Ja mul on süda kogu maailma jaoks, sest olen elanud koos kahe, vaimses ja kristlikus mõttes nii grandioosse mehega.

- Olen väga uhke, et olen saanud "üles kasvada" püha Josemaria läheduses. Oleksin tahtnud temalt veel enam õppida. Kuid õppisin temalt alati, kuidas avardada oma *preestrisüda*, avada oma süle kõigile, ükskõik millal ja kust nad ka ei tuleks: isegi kui oleks tegu surmavaenlastega. Igal pool ja igal hetkel peab olema süda avatud kõigile, kes mind vajavad..."

Interviueerija Pilar Urbano.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/et-ee/article/isa-
jalgedes/](https://dev.opusdei.org/et-ee/article/isa-jalgedes/) (05.08.2025)